

RŪPESTINGIAUSIAI APMAŠTYKIME, KĄ GIRDĖJOME

Mes turime kuo rūpestingiausiai apmąstyti, ką girdėjome, kad nepraplauktume pro šalį

Laiškas hebrajams 2,1

„Rūpestingai klausykimės, kad turėtume gyvenimą“ (Iz 55,3). „Tikėjimas - iš klausymo, klausymas – kai skelbiamas Dievo žodis“ (Rom 10,17).

Šiomis eilutėmis sakoma, kaip svarbu klausytis Dievo žodžio. Mes turime gyvą bendravimą su Dievu, klausydamiesi Jo žodžių ir pagal juos veikdami. „Šitas yra mano mylimas Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi. Klausykite Jo“ (Mt17,5).

Tačiau šiais žodžiais pabrėžiama, kad egzistuoja pavojus. Galime lengvai prarasti viską, ką esame girdėję, jei nesirūpinsime to išsaugoti.

Tikėjimas gyvas Dievo žodžiu, todėl mums kasdien reikia to ŽODŽIO. Jei nutolstame nuo Biblijos, prarandame jos vertę. Į tai pirmieji krikščionys kreipė didelį dėmesį. Todėl jie tvirtai laikėsi apaštalu mokymo, tai yra Biblijos žodžių.

Tikras ir sveikas krikščionių gyvenimas priklauso nuo to, kiek atsiveriame Dievo žodžiui. Turime tvirtai ir ištikimai laikytis Biblijos. Dievo žodis mums turi būti kelrodė žvaigždė, kuriai kasdien skiriame dėmesį ir paskui kurią einame. Tvirtai laikytis žodžio reiškia nuolat mokytis geriau pažinti Bibliją ir vis giliau įleisti šaknis į Dievo žodį. Todėl turime toliau mokytis jį skaityti. Jei uoliai stengsimės, tai padės nenuolti nuo Jo. Turime įprasti atminti, ką esame skaitę ir girdėję.

Dievo žodis – mūsų dvasinio gyvenimo šaltinis, penas ir tikslas.

„Todėl mes turime kuo rūpestingiausiai apmąstyti, ką girdėjome, kad nepraplauktume pro šalį“ /Hebr 2,1/

Po ekumeninių pamaldų Šv. Jonų bažnyčios zakristijoje

MANO PAMAŠTYMAI APIE DIDŽIAŠIAS TIESAS

Rašinys 2004 metų mokinių konkursui „BIBLIJA – JĖGA“

Iki šiol labai negalvojau, ką man reiškia Šventoji Knyga. Nuo mažens su tėvais einu į bažnyčią, lankau tikybos pamokas. Atrodo viskas normalu, kaip ir turi būti.

Mokykloje paskelbus konkursą, susimąščiau: „O ką gi iš tikrųjų man reiškia Biblija?“.

Bažnyčioje dažnai girdžiu Šv. Rašto ištraukas apie meilę. Mylėti moko Kristus – be jokių sąlygų, išskaičiavimo. Mylėti pradame dar negimę, ir būdami kūdikiais mylime patį artimiausią žmogų – Mamą. Augant tų mylimųjų ratas didėja, tačiau atsiranda ir tų, kurių nemėgstame, nemylime. Užtenka mažo nepasitenkinimo koku nors veiksmu ar žodžiu ir išsprūsta žodžiai: „Aš tavęs nemyliu!“. Būdami vyresni taip greit nebeištariame paneigiančių ar patvirtinančių meilę žodžių. Tačiau mylime toli gražu ne visus iš eilės. Dabar jau mes renkamės, neklausydami Jėzaus mokymo, kad reikia mylėti visus. Iš tikrųjų, kaip lengva mylėti tuos, kurie tau yra geri, artimi, linki gero. Jokiais būdais negalime prisiversti mylėti žmogaus, kuris blogai elgiasi ne tik su mumis, bet ir su kitais žmonėmis. Norint parodyti meilę kiekvienam žmogui, pirmiausia reikia išmokti pačiam nusižeminti, pasiaukoti, atleisti ir tada mažais žingsneliais eisime artimo meilės link. Meilė kelia žmogų, ji laisva, švelni ir mylintį žmogų daro geresniu, kilnesniu, gražesniu, nes meilė gimsta iš Dievo.

Ilgai nesuvokiau Jėzaus žodžių: „Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas“. Stengiuosi tai suprasti. Žinau, kad nenukrypsiu iš to vienintelio, neklaudaus Kelio, laikydamasis Kristaus mokymo. Nueisiu ten, kur noriu, jei nesuklupsiu, pasiduodamas įvairiems laikiniams malonumams, džiaugsmams. Žinoma, tai nereiškia, kad aš turiu pasirinktu keliu eiti rūškanu, susirūpinusiu veidu. Jėzus mus moko džiaugtis viskuo, - kad ir labai maža pergale, supančia gamta, artimaisiais.

Mano amžiaus žmogui sunkoka įsisąmoninti, kad Evangelijos mokymas yra vienintelė Tiesa ir tikras Gyvenimas. Laikydami tų tiesų mes galime įveikti blogį, susigražinti prarastą Dievo draugystę. Ten, kur mes, jauni žmonės, esame, turi triumfuoti meilė – tikra, nuoširdi. Tai viena iš tikėjimo dorybių, kurias turime išsiugdyti patys. Mano, kaip žmogaus, pašaukimas į dieviškąją laimę – būti pakeistam. Tikėjimas kviečia atsakingai pasirinkti savo gyvenimo kelią. Turiu atsižvelgti į Dievo duotas talentas, polinkius. Įtakos turi ir gyvenimo aplinkybės. Prašydami Dievo parodyti mums tikrąjį kelią, turime pasiekti vidinę laisvę, išmokti išgirsti savo sielos balsą, ir tada sužinosime, kam mes pašaukti.

Po truputėlį praveriu duris į Šventojo Rašto išdą ir randu gausybę jo turtų. Tikiu, kad daug dvasinių lobių dar laukia manęs, skaitant šią amžinąją Knygą.

KITAS ŽINGSNIS

Šių metų sausio 4-12 dienomis Ommeno miestelyje (Nyderlandai) vyko vadinamasis „next step“ mokymas (angl. *training*) „Powerful coach“, kuriuose ir aš turėjau progos dalyvauti. Tai tarptautinis projektas, skirtas jauniems žmonėms, jau kartą dalyvavusiems *Synergy* mokyme. Šį kartą jaunimas susirinko iš Čekijos, Graikijos, Italijos, Latvijos, Lenkijos, Lietuvos, Nyderlandų, Rumunijos, Slovakijos, Turkijos, Vengrijos, Vokietijos, netgi Pakistano (iš viso 27 dalyviai ir 8 mokymo komandų nariai). Kaip ir kiekvienas *Synergy* mokymas, šis buvo orientuotas į asmenybės tobulinimą, komandinį darbą, lyderiavimą, taip pat toleranciją skirtingoms tautoms, kultūroms, rasėms, religijoms... Be to, buvome mokomi rašyti projektus Europos Sąjungos (ES) programai „Jaunimas“.

Norėčiau trumpai paminėti, kas tai yra programa, pagal kurią remiami įvairūs jaunimo projektai: tarptautiniai jaunimo mainai, Europos savanorių tarnyba, vietinė jaunimo iniciatyva, jungtiniai projektai. Daugiau informacijos apie programą „Jaunimas“ galite rasti tinklalapyje www.jtba.lt. Taigi 12 dienų visi kartu dirbome, žaidėme, mokėmės, kūrėme, kartu džiaugėmės ir liūdėjome, kartu tobulėjome... Užsiėmimai vyko ir patalpose, ir lauke. Gavome „dozę“ teorijos, kurią vėliau taikėme praktiškai. Norėčiau pabrėžti, kad patirtis, įgyta šiuose mokymuose, yra unikali, nes niekuomet jokiam pasaulio universitete neišmoksi to, ką sužinai ten. Visa, kas vyksta, priverčia atmerkti akis, nustoti meluoti pačiam sau, pamatyti grožį savyje ir kituose, suvokti savo jėgą ir jos neišsigąsti... Jau nekalbu apie tai, kad susipažįsti su nuostabiais žmonėmis iš įvairiausių pasaulio kampelių. Labai raginu visus naudotis galimybe nuvažiuoti į *Synergy* mokymus, tikrai nenusivilsite, nes kiekvienas randa, ką iš ten pasiimti.

Karolis Ažusienis,

8 klasė, Raguvėlės pagrindinė mokykla, Anykščių rajonas

Eglė Mekaitė

MIELI BROLIAI IR SESERYS,

šiandien kalbėkime apie vaisius. Kadangi viskas turi pradžią ir pabaigą, o toji pabaiga tampa nauja pradžia, tai kalbėkime apie vieną baigtinį ciklą. Tvėrėjo buvo sumąstyta, kad medis turėtų daug metų duoti gausų derlių. Mes taip pat brandiname vaisius. Jėzus savo mokiniams labai paprastai, vaizdingai ir net vaikui suprantamai kalbėjo apie medžius, jų vaisius ir apie tai, kas laukia medžių, kurie neduoda gerų vaisių. Tas palyginimas yra skirtas mums, ir Jėzus kalbėjo ne apie kriaušes, obuolius ar slyvas, o apie mūsų sielų vaisius ir atpildą būtent šitiems vaisiams.

Ištirkime save palygindami su medžiais. Mes, kaip Dangiškojo Tėvo vaikai, esame gavę nuodėmių atleidimo ir amžinojo gyvenimo pažadą. Šis pažadas mums galioja, jei ateiname pas Tvėrėją per atgailą ir įtikėjimą. Nuodėmės persekioja žmoniją per visą jos egzistavimą. Gal ir nebūtų išsivadavimo iš milžiniško nuodėmių liūno, jei pats Tvėrėjas nebūtų suteikęs tokios galimybės. Nusprendęs atskirti pelus nuo grūdų ir išgelbėti savo kūriniją, siuntė mums Jėzų Kristų.

Šiandien daug „išminčių“ nesidrovinčių „samprotauti“ apie tokį galestingumą. Tie „išminčiai“, be jokių skrupulų viską sprendžia iš savo puikybės sosto aukštumų, tarsi patys būtų sutvėrę pasaulį, tarsi jų mylimiausi kūriniai būtų paniekinę jiems skirtas dovanas ir pasidavę pikčiausio priešo gundymams.

Bet dabar kalbame ne apie tai, kalbame apie save – tuos, kurie ir esame mylimiausi kūriniai, gyvenantys siautulingame pagundų, nuodėmių, vulgarumo, melo ir nusikaltimų sūkuryje. Nėra lengva tokioje aplinkoje išlikti žmogumi. Bet mes esame ir turime išlikti Dievo vaikais ir duoti gerus vaisius, nes tokia yra mūsų

misija. Kaip pasirūpinti, kad tie vaisiai būtų ne tik gražūs, skanūs, bet ir derlius būtų gausus? Pradžioje gal norėtusi išsiaiškinti kokius vaisius norime subrandinti, kam ir kaip, ir kokiomis aplinkybėmis tą atliksime. O jei kam patogiau aplamai nesukti galvos ir gyventi kaip zombiui (atsikeliu, einu į darbą, kažkaip stumiui dienas, žiūriu televizorių ir gyvenu kaip išeina, kaip visi), tas geriau tegul toliau ir neskaito.

Mes – Dievo vaikai, žinome pasaulio sukūrimo istoriją, stebime dabartį ir mąstome apie apreiškimą Jonui. Veiksmas vyksta stipriai, galingai ir nepaprastai pavojingai. Tą pavojų mes turime suvokti ne kaip pavojų mūsų kasdieniniame, buitiniame, materialiam gyvenime (galų gale dabartinis gyvenimas yra laikinas ir viso savo gerbūvio nenusinešime į tikruosius namus, o ir vertybės ten visai kitokios). Dabar mes kalbame apie daug didesnių pavojų – globalinį. Mes kalbame apie pavojų visai mūsų Dangiškojo Tėvo kūrinijai. Apie tą pavojų mums šaukte šaukia vis dažniau ir vis baisesnės katastrofos, cunami, žemės drebėjimai, religinio pamišimo kvaituliai, nusišantys nesuskaičiuojamą galybę gyvybių ir pražudžiusių galimybę joms atlikti savo misiją žemėje.

Per nuodėmę į pasaulį atėjo kančia ir mirtis. Dievas suteikė demonams teisę okupuoti bet kurią teritoriją, kurioje egzistuoja neklusnus sukilimas ir nesiskaitymas su Jo valia, tame skaičiuje ir žmoniją. Šitie - puolę angelai, surišti amžiniais pančiais, yra laikomi ir gali veikti tik dvasinėje moralinio sugedimo ir ištvirkimo tamsybėje. Tamsybę šiuo atveju turime suprasti ne kaip vietą, kurioje nėra šviesos.

Mieli broliai ir seserys, meldžiu iš savo širdies gilumos Jus

visus pakilti iš tamsybių liūno, pažadinti savyje užmigusias dieviškas galias, kurios mums visiems be išimties yra duotos, pažadinti savyje mažąjį Kristų ir garbingai, maloniai, su pasiaukojimu ir dėkingumu mūsų Tėvui atlikti mums skirtą misiją. Gali būti, kad kas nors paklaus, kam to reikia, kad Dievas visagalis, pats susitvarkys. Tokiu atveju prisiminkime, kad Jis mums davė viską: orą, vandenį, medžius, gėles, vaisius ir gyvūnus, davė tai ir pamokė kaip gyventi, davė įstatymus. Ir tikrai ne Jis savo noru ir valia leido kilti ekologiškai grėsmei, kraupiai galingoms ir negailestingoms finansinėms struktūroms, visuotinam moraliniam pakrikimui. Jis suteikė laisvę mums pasirinkti, o mes susiskaldėme, užmerkėme prieš visa tai akis, rūpinamės savo buitine gerove ir nusprendėme, kad tai - mūsų neliečia. Kai taip leidome sau gyventi, tai sudarėme sąlygas į valdžią sulįsti neraštingiems, be sąžinės, garbės ir atsakomybės kerėploms, įsitvirtinti valdžioje ir visaip sąlygoti mūsų gyvenimus. Taip? Reiškia mes leidome tamsybei klestėti, bujoti ir sudaryti grėsmę šviesai, mes patys savo elgesiu leidome sutrikdyti Dieviškosios harmonijos pusiausvyrą. Tad dabar reikia srėbti prisivirtą košę. Kaip? Tokie, kokie esame šiandien nieko nepadarysime. Turime tapti tikrais Dievo vaikais. Pradėti reikėtų nuo savo sielų apšvalymo. Ir ne tik savo, nepamirškime apie atsakomybę už kelias kartas, už susikaupusį ir mums tekusį bagažą. Gal ne visi gali suvokti ir jausti tą bagažą, net savo nuodėmes prisiminti. Nieko baisaus – nors ir patiems prieš save gėda. Bet mums yra nurodytas kelias. Apsivalykime maldoje per atgailą, nuoširdžią ir visa apimančią, suvoktą ir jaučiančią pasekmės. O tada, jei ne-

◀ *atkelta iš 3 p.*

jaučiame palengvėjimo ir negalime susidoroti su savo bagažu, atiduokime visą tą bagažą Jėzui ir su nusižeminimu paprašykime Jį sunaikinti (sudeginti). Leiskime sau giliai pajusti savo sielos virpesius, tada pasikeitimų bus nuostabių. Štai tada ir turime savyje žadinti mažąjį Kristų, auginti Jį, stiprinti savyje tiesioginius ryšius su Dangiškuoju Tėvu ir visaip palaikyti savo šventumą. Nuolatos ir be perstojo jausti Dievo veikimą savyje. Gal būt ne kartą esame pajutę tą užsidegimą ir veržimąsi į dieviškąją šviesą, bet būtiniai bei materialūs rūpesčiai vėl sugražino į niekur nevedantį kelią (gal net į tikrąją mirtį).

Pažvelgę į save tyromis akimis gal pamatysime, kad mes tik

bandome suvaidinti tarnavimą Tėvui vietoj to, kad tarnautume nuoširdžiai? Ar mes neįsigudrinome gražius žodžius apie Dievą ir tarnavimą Jam painioti su gyvenimu, pilnu smulkmeniškų pastangų karjerai, turtingam ir sočiam gyvenimui? Turėtume suvokti, kad nepasiseks sutalpinti šitų nesuderinamų dalykų iki begalybės. **Negalime sutapatinti tarnavimo Dievui ir mamonai.** Dievui reikia mūsų vientisų, dariniai sutariančių su sąžine ir giliai jaučiančių atsakomybę. **Mes negalime derėtis su Dievu:** ateiti į Dievo namus tik tada, kai susiduriame su bėdomis ir nelaimėmis, su ligomis ir skausmu, tarsi sudaryti sutartį su Dievu ir paprašyti mūsų problemų išsprendimo. Nejaugi mes rimtai tikimės,

kad Dievas išgirs tokius mūsų prašymus, kad galime nusipirkti dievišką malonę didesne auka ir kojomis tai garbingomis pareigomis ar suvaidintu tarnavimu? Dievui viso to nereikia, Dangiškajam Tėvui reikia, kad mes pašvęstume Jam nematomą savo pačių dalelę – savo sielą – įvardytume Jam save kaip mylintys ir ištikimi vaikai. Tai taip paprasta.

Meldžiu – padarykime tai. Padarykime nuoširdžiai, giliai iš sielos gelmių. Jei pasiryžome, tai dar prisiminkime, kad, kai Jėzus meldėsi savo Tėvui, Jo veidu tekėjo prakaitas, ir pamastykime apie tai, kaip meldžiamės mes. O gal pašvęskime tam reikalui po vieną valandą kasdien?

Su meile, E. V.

„GIESMĖ“ VĖL BAŽNYČIOJE

2005 m. birželio mėnesį Vilniaus evangelikų reformatų choras „Giesmė“ garbingai sugiedojo Giesmių šventės jungtiniame chore bei M.K.Čiurlionui skirtame festivalyje Druskininkuose. Pastarajame atliko ir Vl. Jakubėno, K.V. Banaičio, K. Griauzdės kūrinius; tai ir buvo paskutiniai choro pasirodymai su savo ilgamete vadove Tamara Blažiene, kuriai esame dėkingi už labai kruopštų ir profesionalų darbą, išskirtinį repertuarą. Rugsėjo mėnesį choras nebesusirinko, nors vis dar laukėme ir tikėjome vadovės skambučio ir kvietimo: „Ateikite“.

Jau kurį laiką kunigo Tomo Šerno laikomoms pamaldoms vargonuoja profesionali vargonininkė, muzikos mokytoja, „Vilniaus“ choro artistė Gražina Petrauskaitė. Ji ir sutiko vadovauti našlaitei „Giesmei“. Nemažas, jei ne pats didžiausias nuopelnas tenka Dalijai, kuri visada užsišpyrusi kartojo ir turbūt kartos: kas bebūtų, bet „Giesmė“ vis tiek

bus. Parapijos pirmininkei Renatai Bareikienei pritarus į bažnytinį evangelikų reformatų chorą susirinko senieji choristai, keletas naujų ir anksčiau chore dainavusių giesmininkų: bosai Henrikas, Saulius, tenoras Jonas; sopranas Renata ir puikūs altai sesutės Alina ir Dalia. Ir štai, per Kalėdas pirmasis pasirodymas: „Angelus girdėjome“, „Štai iš dangaus“, „Tyli naktis“ (solo Austėja)... Bažnyčia suklaususi, uoliai pritaria, kunigas švyti: „Dėkojame ir džiaugiamės vėl susibūrusiam chorui“. Ir mes džiaugiamės, einame atšvęsti į netoliese Vokiečių gatvėje esantį „Savą kampą“.

Dabar jau nebūna sekmadienio, kad bent pusė mūsų (net ir per didžiuosius šalčius) nesusirinktų liuteronų bažnyčioje (dabar čia 14 val. laikomos ev. reformatų pamaldos) viršuje, prie vargonų. Prisimename senuosius kūrinius, mokomės naujų: W.A. Mozart'o „Se lontan ben mio tu sei“, J.S. Bach'o

„Wohl mir, dass ich Jesus habe“, jaunatviškąją B. Gschurind'o ir B. Bayle'o „Žiūrėki, aušra jau išaušo“, ruošiamės 2006 metų Giesmių šventei Šilutėje, jaudinamės, nes norim pasirodyti gerai, o repetacijų ne tiek daug – keturios per mėnesį. Bet džiaugiamės, nes žmonės mus giria, kad gražiai skambame, kad nuostabiai vargonuoja mūsų naujoji vadovė Gražina Petrauskaitė.

Kovo 3 dieną kartu su Vilniaus liuteronų bažnyčios choru giedojome Pasaulinei maldos dienai skirtose pamaldose afrikiečių giesmes, o pavasariui įpusėjus žadame važiuoti į Kėdainius: tai būtų mūsų pirmoji išvyka su naująja vadove. Tačiau svarbiausia – Giesmių šventė, kurioje norime giedoti ir jungtiniame chore, ir vieni. Be abejo, laukiame Klaipėdos seminaro, kuriame jau yra dalyvavę keli choristai.

Taigi palinkėkite mums susiklausymo, sveikatos ir sėkmės.

Choristė Rasa Mikalajūnienė

*Iš visos širdies dėkojame Vilniaus reformatų
bažnyčios parapijai už aukas skirtas
Pijui Rabačiauskui.*

*Taip pat dėkojame ir Biržų parapijai.
Dėkojame visiems draugams ir artimiesiems.
Jūsų dėka mes galime išpildyti Pijaus vaikiškas
svajones, suteikti jam geriausią slaugą.
Vis dar tikimės sulaukti užsienio medikų
pagalbos, tuo atveju
Jūsų aukos mums labai pravers.
Ypatingai dėkojame už šiltą žodį, tikėjimą,
maldas. Su Jumis esame stipresni.
Juk sakoma, kad vienas lauke ne karys.
Jūsų palaikymas mums neleidžia
palūžti kovojant su liga.*

ŠIRDINGAI AČIŪ JUMS
Pagarbiai Pijus, Aida, Andrius

Sveikiname

Vilniaus ev. reformatų bažnyčios narius

VALERIJA KRISIŪKĖNAITĖ GLINSKIENĖ

*85 metų Jubiliejų atšventusią
gruodžio 10 dieną*

ELENĄ INDRIŪNAITĖ IVANAUSKIENĖ

*80 metų Jubiliejų atšventusią
gruodžio 22 dieną*

RIČARDĄ AUKŠTUOLĮ

50 metų Jubiliejų atšventusį sausio 6 dieną.

*Linkime Jubiliatams stiprios sveikatos, Dievo
palaimos ir ilgų prasmingo gyvenimo metų!*

Vilniaus ev. reformatų parapijos Taryba

VILNIAUS „RADVILOS“ SUSIRINKIMAS

Nepaisydami visa stingdančio šalčio, 2006 01 22 surengėme Lietuvos evangelikų reformatų jaunimo draugijos „Radvila“ Vilniaus skyriaus susirinkimą. Susirinkęs negausus, bet darbingai nusiteikęs Draugijos narių būrys sprendė ir aptarė įvairius klausimus, susijusius su „Radvila“.

Susirinkimą pradėję giesme, pirmiausiai prisiminėme jau nuveiktus darbus: pasidžiaugėme kurį laiką nenutrūkstania sekmadieninės mokyklėlės veikla, kur vaikai ne tik skaitė ir aiškino Bibliją, giedojė, piešė, bet taip pat, kartu su tėveliais, dalyvavo Draugijos nario Kornelijaus Šišlos surengtoje ekskursijoje į Šv. Petro ir Povilo bažnyčią. Džiugu, jog į „Radvilos“ gretas įsitraukia vis daugiau jaunų ir aktyvių žmonių. Dalis jų dar pernai vyko į Kėdainius, ten dalyvavo pamaldose Kėdainių ev. reformatų bažnyčioje, susitiko su jaunimu, kartu prisiminė džiugias akimirkas, patirtas jaunimo stovykloje Švobiškyje bei kartu aplankė įdomias ir įžymias Kėdainių miesto vietas. Taip pat 2005 metais vykome susitikti ir su Klaipėdos jaunimu.

Žinoma, yra likę planų, kurių nespėjome įgyvendinti, tad susirinkime buvo sudarytas naujos veiklos kalendorius. Kaip ir pernai, pirmą, trečią ir penktą mėnesio sekmadieniais vyks sekmadieninė mokyklėlė, o atšilus orams, yra numatytos ekskursijos po Vilnių bei Kauną, į Tado Ivanausko muziejų. Neturėtų būti nuobodu ir per pačias pamokėles, kadangi kiekvieną kartą vaikučių lauks vis kiti mokytojai. Nenuobodžiaus ir jaunimas. Jau yra suplanuoti kiti Vilniaus skyriaus susirinkimai, visuotinis LERJD „Radvila“ susirinkimas 2006 02 24-26 dienomis Biržuose. Numatėme ir priešsinodinį susirinkimą kovo mėnesį. Nepamiršome ir mūsų draugų, tad planuojame išvyką į Klaipėdą gegužės mėnesį.

Pasitelkdami į pagalbą per ilgus metus sukauptą patirtį, išmoktas pamokas, ir toliau tęsime jau seniai pradėtus darbus, stengdamiesi nenuvilti vaikučių, jaunimo ir žinoma savęs pačių.

LERJD „Radvila“ pirmininkas Ignas Skudrickas

■ **Vasario 1 d.** baigėsi dvi dienas Grand mieste, JAV, vykęs Pasaulio reformuotų bažnyčių aljanso (World Alliance Reformed Churches (WARC)) ir Reformatų ekumeninės tarybos (Reformed Ecumenical Council (REC)) susitikimas, kuriame vienbalsiai buvo pritarta rekomencijai įkurti naują pasaulinę organizaciją, pavadintą Pasaulinė reformatų bendrija. „Platus žingsnis vienybės link“ - taip 87 milijonus protestantų vienijančių dviejų pasaulinio masto bažnytinių organizacijų vadovai apibūdino raginimą įkurti minėtą organizaciją.

WARC prezidentas Cliffordas Kirkpatrickas ir REC prezidentas Douwe Visseris bendrame laiške rašo: „Džiaugiamės

Šventosios Dvasios veikimu, tikime, kad jos vedami pateikėme rekomenciją suvienyti Pasaulio reformuotų bažnyčių aljansą ir Reformatų ekumeninę tarybą į vieną organizaciją, kuri sustiprins reformatų vienybę ir jų liudijimą. Mes taip pat tikime, kad ši nauja, vieninga reformatų organizacija bus palaima platesniam ekumeniniam judėjimui bei pasaulio suvienijimui“. WARC generalinis sekretorius Setris Nyomis apibūdino šią rekomenciją kaip istorinę: „Šloviname Dievą už šį istorinį įvykį. Šiame susikaldžiusiame pasaulyje reformatų šeima savo vienijimosi pasiūlymu skelbia, kad esame pasiruošę peržengti mus skiriančias sienas“.

Draugę palydėjus

Sausio 4d. netikėtai mus persmelkė žinia – staiga mirė Rita Januševičiūtė. Parapijiečiams Ji – savas žmogus, jaunimui – Luko Mama, mums – vaikystės ir jaunystės draugė...

Augom pačiame Biržų pakrašty, lankėm pradinę mokyklą iš pradžių Muravankoj, buvusiame Drevinsko name, po to prie ežero, daktaro Mikelėno namuose, ir tik vėliau mus perkėlė į „tikrą“ II-ją vidurinę mokyklą, kur mokėmės iki 1962 metų pakol buvo pastatyta dabar Atžalyno, tada I-oji vidurinė mokykla.

Priklausėme tai pačiai, biržiečių vadinamai Raudonajai, bažnyčiai. (Biržų ev. reformatų bažnyčia – neogotikinio stiliaus raudonų plytų, Romos katalikų – Baltoji – barokinė klasicistinė, baltai tinkuota). Sukakus 14 metų net nekilobėjonių ar konfirmuotis, tik tai padaryt reikėjo apgalvotai, nes buvom aktyvios mokinės ir netgi pionierės. 1962 m. Rita su kitomis konfirmantėmis savo tėvų kieme pynė vainikus, valtimi vežė per audringą tą dieną ežerą, puošė bažnyčią, o sekmadienį jos tėvelis kuratorius Povilas Januševičius atvežė išsipusčiusias konfirmantes iki pat bažnyčios vartų į iškilmingas pamaldas.

1965 metais Rita baigė vidurinę mokyklą ir išvažiavo mokytis į Rygos politechnikos institutą. Tada mūsų keliai trumpam išsiskyrė.

Baigusi Rygos politechnikos institutą, Rita gavo paskyrimą į Vilniaus Fermentų gamyklą ir mes vėl dažnai bendravom, dalinomės naujienomis, išpūdžiais iš kelionių, šeimos reikalais.

Atgavus nepriklausomybę, susibėgom į savo atsikuriančią reformatų parapiją, gyvenom, tiesiog sirgom, bažnyčios reikalais. Rita buvo aktyvi parapijietė, Šeškinės, Fabijoniškių seniūnijos seniūnės pavaduotoja. Pradėjus sūnui Lukui lankyti sekmadieninę mokyklėlę, buvo viena iš aktyviausių mamų, padedančių mokytojai A. Balčiauskienei surinkti vaikus, organizuoti vaikų šventes, ruošti Kalėdų dovanėles. Sumanius steigti Lietuvos – Olandijos draugiją – Rita

buvo viena iš organizatorių, rašanti laiškus, ruošianti priėmimus, susitikimus, mąstanti kaip geriau reprezentuoti mūsų Bažnyčią.

Rita gimė reformatų Povilo Januševičiaus iš Rinkuškių ir Vilgelmynos Suveizdytės iš Druseikių šeimoje antru vaiku. Tėvai buvo susituokę vokiečiams šeiminkaujant Lietuvoje 1943 m. 1944 m. gyvenant Rinkuškiuose jiems gimė pirmgimė dukra Irena. Rita gimė 1947 metų liepos 31 d. Dar dvi sesės dvynės Violeta ir Svaja papildė šeimyną, kai Ritai buvo jau 13 metų.

Rita mokyklą pradėjo lankyti 1954 metais, baigė 1965 metais sidabro medaliu ir įstojo į Rygos politechnikos instituto biologiškai aktyvių junginių chemijos technologijos specialybę. 1971 metais įgijo inžinieriaus chemiko technologo kvalifikaciją.

Ritos darbinės veiklos pradžia - 1971 metai, Fermentų gamykla Vilniuje. Keitėsi įmonių pavadinimai: Enzimologijos institutas, Biotechnologijos institutas, AB „Biofa“, UAB „Biotechna“, UAB „Sicor Biotech“; užimamos pareigos: operatorė, jaunesnioji mokslinė bendradarbė, mokslinė bendradarbė, biochemikė, vyr. technologė, vyr. mokslinė bendradarbė, kokybės užtikrinimo sektoriaus audito grupės vadovė, bet darbo vieta visą laiką ta pati. Rita dirbo mokslo tiriamąjį darbą: gilinosi į bioformacinių produktų technologijas, kūrė vaistinius preparatus, pati prižiūrėjo atliekamų bandymus, ilgus vakarus, net naktis praleido laboratorijoje. 1977 – 1978 metais Maskvos Molekulinės bio-

logijos institute gilino žinias ir ruošė medžiagą disertacijai. 1982 metais disertaciją sėkmingai apginę Lietuvos biochemijos institute ir jai buvo suteiktas biologijos mokslų kandidatės laipsnis, kurį 1993 m. Lietuvos mokslo taryba nostrifikavo, suteikdama Ritai Januševičiūtei gamtos mokslų daktarės vardą.

1982 metais Rita ne tik intensyviai ruošė mokslinį darbą, bet ir sujungė savo gyvenimo kelią su dailininku Viktoru Zuoza. Laukimas disertacijos patvirtinimo Maskvoje buvo priežastis, kodėl Rita nepakeitė pavardės. Gimus sūnui Lukui, Rita trumpam sustabdė mokslinę veiklą. Bet atkūrus Nepriklausomybę Lietuvoje, atsivėrė plačios perspektyvos tobulėti ir Rita vėl pasinėrė į mokslus, tai liudija mokslinių konferencijų ir seminarų Sertifikatai parsivežti iš Austrijos, Švedijos, Vokietijos, Anglijos. Asmens byloje - Ritai kaip ECA narei kvietimas 2006 metų rudenį vykti į konferenciją Heidelbergo mokslo akademijoje.

Ritoje darniai sugyveno dvi priešingybės: tikslieji mokslai ir menas. Rita jaunystėje puikiai deklamavo eiles, dalyvaudavo konkursuose, rašė eilėraščius, puikiai išmanė dailės istoriją, turėjo subtilų skonį, stilingai rengėsi, tuo pačiu buvo racionali, tiksli, nemėgstanti tuščių kalbų, išlaikyta, nesikarščiuojanti. Ir viskas Jai vienodai gerai sekėsi, deklamavimas, vaidinimas, tikslieji mokslai, literatūra ... Jos pagyrimas – mums, draugėms, buvo aukščiausias įvertinimas. Kad dar vis leidžiam „Vilniaus reformatų žinias“ – tai irgi Ritos nuopelnas, nes Ji visada mus palaikė ir skatino. Nors labai intensyviai ir atsakingai dirbdama savo tiesioginiame darbe ne visada galėdavo prisidėti organizuojant mūsų sumanytus įvairius parapijos renginius, bet visada patardavo, palaikydavo.

Tokia buvo mūsų vaikystės ir jaunystės draugė, vėliau bendramintė ir bendražygė nepriklausomos Lietuvos ir mūsų Bažnyčios atkūrimo metais.

VYTAUTAS SPRINDYS

1924 08 19 – 2006 01 11

Eidamas 82-uosius metus Panevėžyje mirė žymiausias senesnios kartos mūsų Bažnyčios vargonininkas Vytautas Sprindys. Vytautas ir jo vyresnysis brolis Jonas jau vaikystėje prisilietė prie vargonų, grojo giesmes ir įvairių kompozitorių religinę muziką, nes jų tėvas Martynas Sprindys po Pirmojo pasaulinio karo, pasimokęs pas kompozitorius J. Naujalį, jau buvo gerai žinomas Biržų evangelikų reformatų bažnyčios vargonininkas. Jaunuoliams Vytautui ir Jonui tėvas buvo pirmasis muzikos mokytojas, jiems įdiegęs vargonų muzikos pagrindus.

Vytautui, kaip ir jo broliui, neretai tekdavo pavaduoti tėvą, ypač prieškario metais, kai jaunimui būdavo organizuojamos atskiros pamaldos bažnyčioje. Padėdavo mokyti giesmių Biržų parapijos choristus, taip pat ir konfirmantus. Visa Sprindžių šeima buvo gerbiama už jų nuoširdžią paramą tikintiesiems sunkią gyvenimo valandą, laidojant mirusiuosius. Jų rankomis išgauta vargonų muzika bažnyčioje skambėjo ir krikšto, sutuoktvių bei kitomis progomis. Vytautas buvo gerbiamas ir turėjo didelį autoritetą, ypač tarp Biržų gimnazijos ir kitų moksleivių bei jaunimo. Jis padėjo kurti gražiai besitvarkančią to meto darnią ev. reformatų bendruomenę Biržų krašte ir visoje Lietuvoje.

Tačiau daugelį svajonių suardė praūžęs karas ir naujosios valdžios neigiama pažiūra į Bažnyčią. Ypač sunki padėtis susidarė 1946 metais, mirus Martynui Sprindžiui. Abu broliai troško

mokyti. Vytautas norėjo būti muziku, o Joną dar traukė ir techniškieji mokslai. Vytautui įstojus į Vilniaus muzikos mokyklą, o jo broliui pradėjus studijas Kauno Vytauto Didžiojo universitete, labai sunku buvo aptarnauti Biržų parapiją. Galop pasiaukėjo Jonas. Atidėjęs mokslus, jis tapo nuolatinis vargonininku gimtųjų Biržų ev. reformatų bažnyčioje ir sudarė sąlygas studijuoti broliui Vytautui.

Perorganizavus Vilniaus muzikos mokyklą į konservatoriją, 1947 metais Vytautas pradėjo mokyti vargonavimo meno pas kompozitorių vargonininką Zigmą Aleksandravičių, fortepiono pas Lidiją Dauguvietę. 1953 metais sėkmingai baigęs konservatoriją Vytautas pradėjo dirbti dėstytoju Panevėžio muzikos mokykloje. Čia iki pensijos, dėstė bendrąjį fortepijono kursą, solfedžio, muzikos literatūrą ir istoriją bei kitas specialybes. Šeimos nesukūrė.

Dirbdamas Panevėžyje Vytautas dažnai lankydavosi Biržuose ir pavaduodavo brolių vargonavo Biržų parapijos bažnyčioje per pamaldas. Jonui Sprindžiui sunkiai susirgus (mirė 1994 m.), nuo 1991 metų bažnyčioje vargonavo Eugenijus Praniauskas, jis taip pat vadovavo chorui, paly-

dėdavo mirusiuosius į amžinojo poilsio vietą. Deja, ir ši muzikos specialistą 2002 metais pasiglemžė ankstyva mirtis. Vytautas Sprindys, nors ir būdamas garbaus amžiaus, neatsisakydavo ir vėl sėsti prie vargonų, ypač reikšmingesnėmis bažnytinio gyvenimo progomis.

Praeitų metų vasarą per televiziją girdėjome Vytauto vargonavimą Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje. Tai lyg jo gyvenimo ataskaita ir testamentas mums, mokantis, kaip reikia mylėti savo Bažnyčią ir negailėti jėgų jai stiprinti. Tai buvo paskutiniai Vytauto rankomis ir širdimi nuskambėję Bacho muzikos akordai po bažnyčios skliautais.

Velionio palaikai buvo pašarvoti Biržų evangelikų reformatų bažnyčioje. Apsėdų pamaldas laikė ir laidotuvių apeigas atliko Bažnyčios generalinis superintendentas kunigas Rimas Mikalauskas. Sausio 14 dieną velionis Vytautas Sprindys atsigulė amžinajam poilsiui Biržų miesto evangelikų reformatų Liepų kapinėse, Sprindžių šeimos kapavietėje.

Vilniaus ev. reformatų parapija kartu su visais Lietuvos ev. reformatais giliai liūdi dėl šios skaudžios netekties. Neblėstantis prisiminimas liks ev. reformatų širdyse apie mielą mūsų Bažnyčios ažuolą, vargonininką Vytautą Sprindį. Lenkiame galvas šiam kukliam, taurios sielos žmogui, karštai mylėjusiam mūsų Bažnyčią.

Vilniaus ev. reformatų parapijos
valdyba ir parapijos seniūnų
taryba

INFORMACIJA

■ **Sausio 15d.** Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje, Pylimo 18, buvo pakrikštyti ir konfirmuoti – tapo tikrais reformatų parapijos (pirmininkas Nidas Meškauskas) nariais du juodaodžiai – išsviečiai iš Afrikos, besimokantys Lietuvoje.

■ **Sausio 17 d.** įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos (pirmininkė Renata Bareikienė) Tarybos posėdis, jame buvo aptarta pamaldų muzikinė dalis, pasidžiaugta vėl susibūrusiu choru ir numatyta kaip surengti išvažiuojamąjį LERB *Unitas Lithuaniae* Sinodo Konsistorijos posėdį vasario 3 d. Vilniuje.

■ **Sausio 22 - 26 d.d.** Lietuvoje vyko ekumeninė maldų savaitė. Vilniuje ekumeninė savaitė prasidėjo pamaldomis katalikų Šv. Mikalojaus bažnyčioje sekmadienį, 14.00 val. Katalikams atstovavo Šv. Mikalojaus parapijos klebonas Medardas bei pal. Matulaičio parapijos klebonas Stasys, rusų ortodoksams atstovavo tėvas Večiaslavas, liuteronams atstovavo Kęstutis Pulokas. Nepaisant šalčių, bažnyčia buvo pilna žmonių, giesmėms vadovavo šv. Mikalojaus parapijos jaunimas. Svarbiausios ekumeninės pamaldos Vilniuje įvyko sausio 26 d. Šv. Jono Krikštytojo ir Šv. Jono apaštalo ir Evangelisto bažnyčioje (Vilniaus Universiteto bažnyčia) su devizu „*Kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir aš esu tarp jų*“ (Mt. 18.20). Pamaldas pradžios maldą pradėjo Romos katalikų kardinolas J.E. Audrys Juozas Bačkys žodžiais: „Dievas kviečia krikščionis burtis ir rodo, kaip meilė ir atleidimas eina kartu. Kristus ant kryžiaus išgyvenimas kviečia krikščionis ieškoti meilės ir atleisti“. Kartu su reformatu kunigu Tomu Šernu maldoje į Viešpatį Jėzų, kuris tikėjime ir meilėje įvairių konfesijų krikščionis sukvieta tą vakarą į ekumenines pamaldas, buvo prašoma „įkvėpk naujos Šventosios Dvasios gyvybės, kad galėtume išgirsti Tavo Šventąjį Žodį, melstis Tavo vardu, siekti vienybės tarp krikščionių ir giliai išgyventi tą tikėjimą, kurį išpažįstame“. Įvairių religijų atstovai, tarp jų reformatė Olga Tamulėnaitė, liuteronė Renata Moraitė, skaitė ištraukas iš Šventojo Rašto, visi giedojo bendras giesmes, kurioms vadovavo Šv. Jonų bažnyčios choristės. Padėkos maldas ir maldavimus be minėtų dvasininkų dar skaitė liuteronų kunigas Virginijus Keltas, stačiatikių tėvas Vitalijus bei angliškai - neseniai atvykęs į Lietuvą sekminininkų pastorius. Pamaldas susirinkusieji užbaigė bendra Agape su nami-ne duona, sūriu, arbata.

■ **Vasario mėn. Brazilijoje** dvi savaites devintojoje Pasaulio Bažnyčių Tarybos (World Council of Churches)

asamblėjoje savanoriu dirbo pasveikęs po traumos reformatų jaunimo atstovas Justas Brazauskas. WCC - tai plačiausia pasaulinė ekumeninė struktūra, įkurta praėjusio amžiaus pradžioje ir vienijanti apie 340 bažnyčių iš 100 pasaulio šalių. Šiai struktūrai oficialiai priklauso dauguma ortodoksų ir protestantų bažnyčių, o katalikai - bendradarbiauja įvairiose srityse. Asamblėja, kuri yra pagrindinis organizacijos renginys ir sprendimų priėmimo vieta, rengiama kas 7- 8 metai vis kitame žemyne. Asamblėjoje dalyvauja Bažnyčių narių siunčiami delegatai, svečiai ir jaunimo savanoriai. Kasmet atrenkama apie 100 jaunimo savanorių iš įvairių pasaulio šalių, kurie padeda 1000 oficialių delegatų iš visų žemynų. Asamblėjoje dalyvauja dar daug neformalių dalyvių svečių, jaunimo atstovų. Nė viena Lietuvos bažnyčia nėra WCC narė. Estų ir latvių liuteronų bažnyčios priklauso WCC. Tad mūsų Justas buvo vienintelis lietuvis ne tik šioje Asamblėjoje, bet, atrodo, ir per visą jų istoriją.

■ **Kovo 1d.** Rusijos federacijos prezidentas Vladimiras Putinas vizito į Vengriją metu grąžino Vengrijos reformatų Bažnyčiai senovinius leidinius, kuriuos rusų kariai per II Pasaulinį karą buvo pagrobę ir išvežę į Rusiją ir kurie visus tuos metus buvo laikomi Maskvos Lenino bibliotekos fonduose.

■ **Kovo 3d.** vyko Pasaulinė Maldos diena Vilniaus ev. liuteronų bažnyčioje.

■ **Kovo 9d. Kaune** neįvyko teismo posėdis, nes neatvyko pareiškėjas, advokatų tituluojamas arkivyskupu A.Kvedaravičius, padavęs Kėdainių registų centrą dėl jo nuomone neteisėtos Kėdainių ev. reformatų parapijos (pirmininkė Dalia Mikšienė) registracijos. Jo tvirtinimu Kėdainių parapijos pirmininkė yra Kaune gyvenanti gydytoja Birutė Šerkšnienė, prieš kelis dešimtmečius ketletą metų dirbusi Kėdainiuose. Kaip trečios šalies atstovas buvo pakviestas ir atvyko į teismo posėdį LERB *Unitas Lithuaniae* gen.superintendentas kun. R.Mikalasuskas, palaikyti neteisingai apkaltintos savo pirmininkės D.Mikšienės buvo atvykęs gausus būrys kėdainiškių. A.Kvedaravičiaus advokatai informavo teismą, kad jų klientas neatvyko dėl egzaminų sesijos Rygoje. (Kartu su A.Kvedaravičiumi ten mokosi ir jo parapijiečiai - Žilvinas Žiziūnas, Nidas Meškauskas, Vitalijus Zujevas bei kunigas Ramūnas Šiaučiušas). Teismo posėdis nutelstas į balandžio 25d.

■ **Kovo 11 d.** Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje buvo demonstruojami tai dienai skirti dokumentiniai filmai.

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios
Unitas Lithuaniae
Sinodo Konsistorijos
prezidentas Vytautas Vegys
El. paštas.: v.vegys@takas.lt

Lietuvos reformatų kunigų telefonai:

**Gen. superintendentas
kun. Rimas Mikalasuskas**
gv. Biržuose
mob. 8~686 6 63 83,

Senjoras kun. emeritas Petras Čepas
gv. Medeikiuose
tel. 8~450 5 85 77.

kun. Kęstutis Daugirdas
(šiuo metu tęsia doktorantūros
studijas Vokietijoje)
mob. 8~686 6 70 07,

kun. Tomas Šernas
gv. Vilniuje
tel. 213 18 10
mob. 8~687 5 68 46,

diak. Tomas Sakas
mob. 8~671 1 16 40
(šiuo metu tęsia mokslus Vokietijoje)

diak. Sigita Švambarienė
gv. Biržuose
mob. 8~681 6 66 61

lekt. Raimundas Stankevičius
mob. 8~614 8 25 67

Parapijos vadovybės telefonai:

Valdybos pirmininkė Renata Bareikienė

tel.: 261 36 05 d., 276 84 07 n.
mob. 8~688 8 86 32

**Valdybos pirmininkės pavaduotoja
Donata Indriūnaitė** 234 28 24,
mob. 8~616 3 10 89.

Seniūnai:

Vida Cupreva 236 32 24 d.,
mob. 8~673 0 45 37,

Dalija Gudliauskienė 242 91 18,
mob. 8~650 9 70 44,

Olga Tamulėnaitė 277 03 14,

Rūta Kėzelytė mob. 8~685 3 70 27,

Danguolė Juršienė 274 31 09 d.,
241 69 81 n., mob. 8~612 20 402

Laiškus redakcijai galite rašyti
Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius
Dalijai Gudliauskienei

Parengė

Dalija Gudliauskienė
El. paštas: dalija@mail.lt, tel. 242 91 18,
mob. 8~616 31 089

Korektorė

Dalia Pronskietytė, tel. 213 74 44